

Gazi Sefa

– Arzeni · 26 Mayıs 2012

Askeri hastanenin önünde ki acil servisi hergün ki yoğun günlerinden birini yaşıyordu. Güneydoğu kırsalında terörislerle çıkan çatışma sonrası, üç er şehit olmuş, ikisi çok ağır olmak üzere beş'te yaralımız vardı. Askeri helikopter, bir iki manevra sonrası hastanenin bahçesine iniş yaptı. Görevliler tarafından diğer üç hafif yaralı askerlerimiz ayakta acil servise götürüldüler. Ağır yaralı olan diğer iki erimizin yüzleri parçalanmış, kol ve bacakları berbat durumdaydı. İkisi de büyük bir titizlik içinde sedeyelere bindirilirken, bir inilti duyuldu. Askerlerden biri hafifçe söylenmeye başladı. Görevli doktor iniltiyi duyunca kulak kesildi. Ağır yaralı erimiz bir şeyler mırıldanıyordu. Doktor, ağır yaralı erimize doğru eğildi ve ;"Buyur yavrum! Bi daha söyler misin duymadım?" Ağzından kanlar akıyor, o bir şeyler mırıldanma derdindeydi. Parçalanmış bedenine ve yüzüne bakmak yürek isterdi. Cesaret isterdi. Bu duruma alışık olan doktor, metanetle olaya hakim olmak istiyordu. "Söyle yavrum!" Yaralı genç zar zor mırıldandı. "Ko ko komta-nım....annnneemm bababamm duymasınnlarr...İkkkisside has hasta onnların..." Son derece dikkatli ve rikkatli davranan doktor, hemşirelere "Çok hassas olmamız gerekir ." dedikten sonra, kendi kendine konuşmaya başladı. "Böylesi evlatlarımız olduğu müddetçe bu vatan bölünmez, sen iyileşmene bak koçum biz idare ederiz!" dedi. ***Sefa ve Ali yaklaşık altı ay kadar kaldılar hastanede. Sefa, anne ve babasına açtığı her telefonda iyi olduğunu söylüyor, onların bu durumu şimdilik bilmelerini istemiyordu. Hastanede Ali ile ayrılmaz ikili olmuşlardı. Diğer gazi arkadaşları ile de tanışmış onlarlada kaynaşmıştı. Ama Ali farklıydı tam anlamıyla kanka olmuşlardı. Çatışma sonrası kanları birbirine karışmış, olayları birebir yaşamışlardı. Ali'nin durumu Sefa'dan iyiydi. Hastanede son günlere yaklaşılmıştı. Sefa, evine gitmeden önce, İstanbul'da bulunan anne ve babasına telefon açtı. "Sevgili anne ve babacığım, sonunda eve geliyorum ama bir şey sormak istiyorum. Bir arkadaşımı da yanımda beraber eve getirebilir miyim? ""Tabii ki, onunla tanışmaktan mutluluk duyarız" dediler. "Ama bilmeniz gereken bir şey var? " diyerek devam etti Sefa; "O savaşta ağır yaralandı. Kara mayınına bastı. Kolunu, bacağı ve gözlerini kaybetti. Başka gidecek te hiçbir yeri yok. Onun bize gelmesini ve bizimle yaşamasını istiyorum" dedi. Babası olaya üzülmüş kendince çare arıyarak cevap verdi. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm oğlum, belki kalacak başka bir yer bulması için ona yardımcı olabiliriz" dedi. Sefa kararlı ve ısrarlı bir şekilde söylendi; " Hayır! Onun bizimle yaşamasını istiyorum. ""Oğlum!" dedi babası, "Sen ne istediğinin farkında değilsin. Böyle büyük bir sorunu olan birisine biz bakamayız. Bizim kendimize göre bir hayatımız var ve böyle farklılığa izin veremeyiz. Bence sen eve gelmeli ve bu çocuğu unutmalsın! O kendi yaşamını devam ettirmenin bir yolunu mutlaka bulacaktır. En azından devlet onu tek başına bırakmaz." dedi. O konuşmadan sonra, Sefa telefonu kapattı. Anne ve babası günlerce Sefa'dan haber alamadılar. Telaşa kapılan anne ve baba birliğine telefon açıp durumu öğrendiler. Sağ kolu, sol bacağı ve gözlerini vatan uğruna kaybeden Gazi Sefa yoktu artık... Baba yaptığı hatanın farkına varmıştı ama çok geçti.. *Yaşanmış ve tanıdık bir gerçeğin hikayeleştirilmesidir...